

НАРОДНА ЦЪЛИНА

Година II.

Май, 1927.

Книга 8.

Ив. Кириловъ.

На служба.

Гига Мудринъ положи клетва, че ще служи честно и вѣрно, като кантонеръ на желѣзницитѣ — и тръгна да заеме поста си въ кантонъ № 98.

... Колко пѣти е минавалъ край този кантонъ! Какъ е пожелавалъ да се настани въ тая угледна кѣщица, издигнала се самотно въ безбрѣжното поле, като живъ човѣкъ да гледа кога идатъ и си отиватъ влаковетѣ! Тогазъ какви не мисли сѣ топили гърдитѣ му!... „Да се настаня въ кантона... Че да поставя нѣколко кошера съ пчели... Да си стѣкна единъ кошарникъ, единъ подслонъ за крава!“ ...

И въ помаменото му въображение се представляваше малката градинка, подредена, нашарена на леги. Задъ кантона клонести овошки; пчелитѣ брѣмнали, сноватъ изъ въздуха; кравата, съ отпуснато виме, преживя, кокошкитѣ се разкудкудечили надъ полози — да се не нарадвашъ!

... Тѣй, тѣй, — си отдѣхваше той: да се видя и азъ като хората на работа! Стига съмъ ходилъ немилъ-недрагъ по гурбегъ! Доста ме е хокала жената, че за нищо ме не бива!

Колкото повече новиятъ кантонеръ се вдълбочаваше въ извикани мисли — толкова той порастваше въ своитѣ очи и чувствуваше, че му олеква на душа.

— Най-подиръ стана! — промълви, като да пропѣди последно съмнение.

И колкото бѣ снаженъ, съ широки рамене и вдигната глава, стори му се, че стана по-едъръ. Сивитѣ му очи, подъ свжсени вежди, просвѣтнаха, отвореното му чело, подъ крехната шапка, се проведри и дългитѣ му крака засноваха по-чевръсто. Той бързаше да стигне преди здрачъ, да приеме кантона, та въ понеделникъ, на чистъ день въ ранни зори да почне. Гига Мудринъ бѣ отъ село. Вѣрваше, че една работа трѣбва добре, кога се почне на